

TEHLİKENİN
KOKUSU

gizemli
YERALTI
kütüphanesi

ABIE LONGSTAFF

Çizer: James Brown

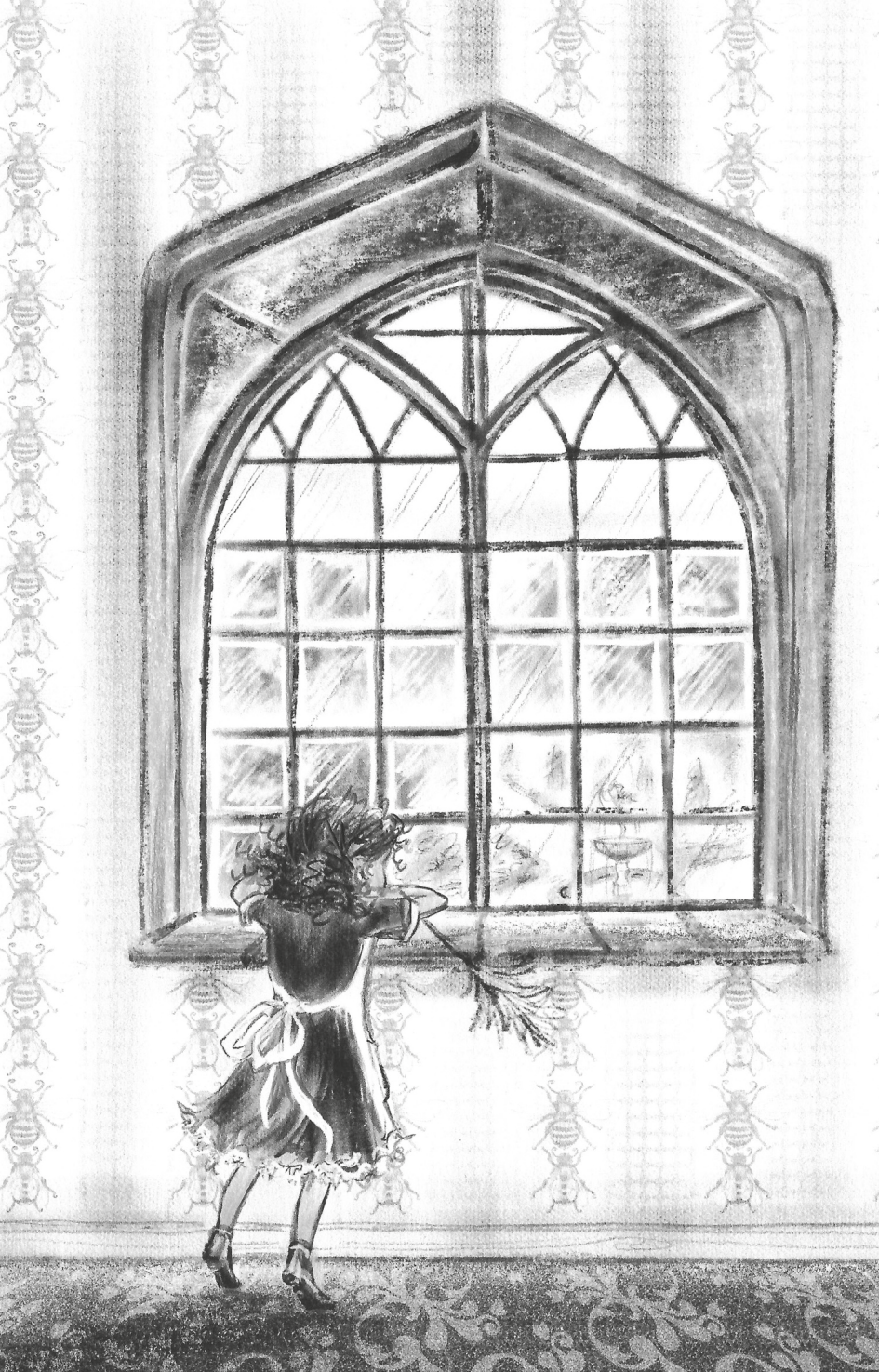
Sırlar Kütüphanesi'nin Kuralları:

Her nesilden yalnızca bir Sır Muhafızı
olacak.

Sır Muhafızı on üç yaşının altında
olmalıdır.

Muhafız, kütüphanenin sırrını ve içindeki
bilgileri korumalıdır.

Konuşmak serbesttir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tally, elindeki toz beziyle çalışma odasının penceresini temizlerken bir yandan da dışarıya bakıyordu. Malikâne arazisi gün ışığında oldukça güzel görünüyordu.

Mollett Malikânesi uzun yıllardır farklı şekillerde kullanılıyordu. Yüzlerce yıl önce malikânenin sakinleri kendi ballarını üreterek burada yaşıyorlardı. O zamandan bu zamana ise çok şey değişmişti. Fakat her şey değil...

Arı kovanları hâlâ buradaydı.

Fener kulesi hâlâ buradaydı.

Şifreli geçitler hâlâ buradaydı.

Ve antik taş çemberin altında gizli olan Sırlar Kütüphanesi de buradaydı.

“Ah, Tally!” Lord Mollett çalışma odasından içeri girdi. “Derse hazır mısın bakalım?”

Tally arkasına döndü. Lord Mollett’ten bir şeyler öğrenmeye bayılıyordu. O dünyanın en nazik insanıydı. Tally onun sayesinde her gün bir saatini parlatma, silme, ovma gibi işler yerine Tarih, Fransızca ve Coğrafya öğrenerek keyifle geçiriyordu.

Lord Mollett çalışma masasına oturup elini uzattı. Avucunda dört tane taze böğürtlen vardı. Koltuktan bir ciyıklama sesi geldi; ardından tüylü, kızıl bir şey havaya fırladı. Bu, Tally’nin sincap dostu Şanslı idi. Havada takla atıp cilalı meşe masanın üzerine mükemmel bir iniş gerçekleştirdi.

Lord Mollett beyaz ipek mendilini çıkarıp mürekkep hokkasının üzerine sererek Şanslı için küçük bir masa

hazırladı. Minik bir oyuncak tabağa meyve-

leri düzgünce yerleştirip yanına küçücük birer de çatal ve bıçak koydu. Üstelik bir şamdan bile vardı.

“Bon appétit Şanslı.” dedi Lord Mollett, Şanslı ise en büyük böğürtleni çoktan eline almıştı bile.

Sincap bu zarif masayı görmezden gelip doğruca portmantoya atladı. Bu portmantoya bayılıyordu! Lord Mollett ve Tally coğrafya, tarih ya da müzik hakkında konuşurken, Şanslı da tüylü, kızıl bir karaltıya dönüşene kadar askılardan birinin üzerinde dönüp dururdu. Şimdi de portmantonun tam tepesine oturmuş, pençeleri arasındaki böğürtleni kemiriyordu.

“Bugün harika bir keşfi öğreneceğiz!” dedi Lord Mollett. Bir taraftan da masanın üzerinde hışır hışır bir şey arıyordu. “Ah! İşte burada.” Elinde bir dergi sallıyordu. “Tally, bu bir bilim dergisi. İçinde kitabım için harika bir makale var!”

Lord Mollett, son birkaç aydır ikinci kitabını yazmakla meşguldü. İlk kitabı **ZEHIRLİ ÖRÜMCEKLERİN SAÇ STILLERİ: Kapsamlı Bir İnceleme**, o kadar da iyi satmamış; bu yüzden de Lord Mollett bir süre yazar olmaktan vazgeçmişti. Fakat Tally’ye öğretmenlik yapmaya başlayınca tekrar denemeye karar verdi. İkinci kitabının adı **KÖPEKLERDE GÖRGÜ KURALLARI: Kemik mi Yoksa Çin Porseleni mi?** idi.

Her gün bunun üzerinde çalışıyordu.

Lord Mollett dergiye şöyle bir göz attı. “Makale Ivan Pavlov adındaki bir adam hakkında.” dedi, sayfayı bulunca durdu. “Bu adam, köpeklerin eğitilerek yemek vakitlerini önceden tahmin edebileceklerini keşfetmiş.” Lord Mollett parmağını sayfaya bastırdı. “Pavlov, köpeklerine her yemek verdiğinde zili çalmış.”

Tally, mama kaplarının yanında sıraya geçmiş köpekleri hayal etti. Pavlov da yanlarında duruyor ve elindeki küçük zili çalıyordu: *Ding ding*.

“Zili ne zaman çalsa köpeklerin salyası akmaya başlıyormuş. Yani Pavlov yiyecek vermeden bile zili çalsa, köpekler her hâlükârda salya akıtıyormuş! Köpekler, zil ve yemek arasında bir bağlantı olduğunu öğrenmişler.”

Tally, Sırlar Kütüphanesi’ne gidip bu konu hakkında daha fazla araştırma yapmak için sabırsızlanıyordu.

Oradaki kitaplar sihirliydi. Ona bir sürü harika şey göstermişlerdi:

NASIL UÇABİLİRİZ?, Augusta Wind

SUALTINDA NEFES ALMAK, B. A. Fish

SÜRÜNEREK İLERLEME SANATI, Anna Conda

Tally, Lord Mollett’e yardımcı olmak için birçok gerçeği araştırmada bu kütüphaneyi kullanıyordu.

“Köpekler çok zeki hayvanlar.” dedi şimdilik. “Farklı havlama türlerini kullanarak birbirleriyle iletişim kurabiliyorlar.”

Tally konuştuğça Lord Mollett de defterine notlar alıyordu.

“Heyecanlı ya da mutlu oldukları zaman “Yip! Yip!” gibi yüksek sesler çıkarıyorlar.” diye açıkladı Tally. “Ve kızdıklarında ise “Grrr!” gibi alçak sesler...” Tally bir yandan da köpeklerin havlamalarını taklit ediyordu.

“Valla mı? Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

Tally kıvranmaya başladı. Kütüphane hakkında konuşması yasaktı. Bu kişi Lord Mollett olsa bile... “Bir kitapta görmüştüm.” diye cevaplayıverdi sonunda.

“Tally!” Merdivenlerden keskin bir ses duyuldu. Bu, kâhya Bayan Sneed idi. Şanslı portmantodan inip Tally’nin önlüğünün cebine daldı. “Neredesin, seni kör olası kız?”

“Buradayım.” diye cevap verdi Tally.

Merdivenlere sertçe vuran ayaklarının sesi duyuluyordu. “Seni tembel, işe yaramaz, gereksiz...”

Kâhya çalışma odasına doğru ilerledi. Odayı incelerken o dik kafası, uzun boynunun üzerinde fır fır dönüyordu.

“Oh!” Fırça gibi kaşları Lord Mollett’i görünce yerinden fırladı. “Şey... Sevgili yeğenimi arıyordum da.”

Bayan Sneed, Tally’nin akrabasıymış gibi davranmayı çok severdi. Çünkü bu, malikânede bir çocuğun niye harçlıksız ve yataksız yaşadığını açıklıyordu. Fakat gerçek şuydu: Sekiz yıl önce Bayan Sneed, iki yaşındaki Tally’yi uçurumun kıyısında bulmuştu. Onu malikâneye getirip bulaşık lavabosunun içine bir yatak yapmış ve Tally henüz zar zor yürüyebilmesine rağmen onu ev işlerinde çalıştırmıştı. Şimdilerde ise sadece yürümekle kalmıyor; toz alabiliyor, etrafı silip parlatabiliyordu. Aslında neredeyse malikânedeki tüm işleri Tally yapıyordu.

“Ah. Buradasın.” dedi Bayan Sneed. “Hadi, benim, eee şey...” Bayan Sneed bildiği tüm güzel kelimeleri kullanmıştı. “... Benim küçük, ah, lahanam. Aşağıda çok işimiz var.”

“Yarın görüşürüz!” Tally, kâhyanın peşinden bulaşıkhaneye inerken Lord Mollett de arkasından seslendi. Tally bazen Lord Mollett’in malikânede gerçekte neler olup bittiğini bilip bilmediğini merak ederdi.

Yalnız kalır kalmaz Bayan Sneed’in yüzündeki gülümseme soldu.

“Bu kadar tembellik yeter.” diye azarladı onu mutfağa doğru giderken. “Bugün parlatma günü. Şu gümüşleri parlatmaya devam etsen iyi olur. Leydi Beatrice kaşıklarda yansımaları görmeye bayılır.”

“Peki Bayan Sneed.” Tally Pazar günlerinin parlatma günü olduğunu zaten biliyordu. Çünkü her hafta bu işi yapan oydu.

“Çay istiyorum,” diye iç geçirdi kâhya, “ve biraz da senin şu vişneli kurabiyelerinden. Seni ararken çok yoruldum.”

“Üzgünüm.” dedi Tally çaydanlığı ocağa koyarken.

Şanslı birden Tally'nin önlüğünün cebinden kafasını çıkardı. Bayan Sneed'in bakıp bakmadığını kontrol edip kaşlarını oynatarak patronluk taslayan kâhyayı taklit etti. Tally ağzını eliyle kapatarak kıkırdadı.

Tally gümüş çatal bıçak takımını gazete kâğıtlarının içinden çıkarıp parlatma bezini aldı. Çatalları iyice ovar-ken bir taraftan da gazete sayfalarını gizlice tarıyordu. Bir ilan dikkatini çekti:

COLIN'İN HARİKALAR VAGONUNA GELİN!

DANS EDEN KERTENKELEYE ŞAŞIRIN!
BEYAZ FARENİN ŞARKILARIYLA NEFESİNİZ
KESİLSİN!

BİSİKLET SÜREN MUHABBET KUŞUNU
ALKIŞLAYIN!

BUNLARIN YANI SIRA HOKKABAZ
HAMSTERLAR, UZUN ANTENLİ KARINCALAR,
ARILAR, AKROBAT TAVŞANLAR VE DAHA
FAZLASI!

BEKLEYİN, VAGON CUMA GÜNÜ SİZİN
KÖYÜNÜZDEN DE GEÇECEK.

Gezici bir sirk gösterisi köye gelmişti. Ne kadar da heyecan verici! Tally tarihi kontrol etti, bu geçen çarşambanın gazetesiydi. Bu demek oluyor ki gösteri geçtiğimiz Cuma gecesiydi. Kaçırmıştı... Zaten Bayan Sneed hiçbir şekilde gitmesine izin vermezdi.

Bir an parlatma işine ara verip, gösteriye gitmek için malikâneneden çıkmasına izin verilen bir dünya hayal etti. Kalabalığın arasında durmuş, tavşanların mükemmel taklalarını izliyordu. Şanslı da onunla birlikteydi, kocaman bir paket sıcak kestaneyi paylaşıyorlardı: *Mmmmm...*

Koltuktan gelen keskin bir homurtu onu gerçek dünyaya döndürmüştü.